

1 de gener: dia 1

Un bon dia Jasmine s'adona que tot allò que havia construït era mentida. Que ni l'home que estimava era qui deia ser, ni els amics que l'envoltaven l'estimaven tant com aparentaven, que aquelles macrofestes plenes de convidats no eren més que aparadors de joves rics en diners i pobres en pensament amb típics tòpics de conversa: l'estètica, l'estètica i... bé, potser també l'estètica. I, sense adonar-se'n, la seva estructura mental es queda aturada en aquell lapse de temps en què tot semblava de sabateta de cristall a mitjanit. Sense diners, però, sobretot, sola, Jasmine recorre a la seva "pobra" germana que viu en un petit apartament de San Francisco. I allà, mentre la vida passa i la sobrepassa, Jasmine segueix aturada en aquells instants de cotó fluix i va deixant anar, com si estigués col·locada per qualsevol droga sintètica, paràgrafs de monòlegs interiors que el mestre Woody Allen transcriu lletra a lletra amb agilitat i ironia. Des d'allà, des del no-res, Jasmine afronta un repte que li és nou: reconstruir el seu món propi des del no-res.

L'argument de "Blue Jasmine", la darrera pel·lícula de Woody Allen, ens recorda a tots que, a vegades, ens envoltem d'animals de companyia; com també hi ironitza la companyia la Mandanga amb una obra (escrita per la jove actriu i poetessa Estel Solé) que porta just el mateix títol. I que, de sobte, quan vénen mal dades, ens n'adonem de qui són els fidels que no ens abandonen i quins es queden mirant des de la barrera. La capacitat i, sobretot, la voluntat de tornar a començar qualsevol projecte vital (personal o professional) des de zero és difícil, però, alhora, apassionant. Diuen que del fracàs neixen els millors aprenentatges. El cinema, la literatura, l'art... ens fan sentir part, quan hem de reconstruir-nos i reinventar-nos, d'un grup de valents i heroics personatges que, tot i el vent que bufa a vegades, han sabut resorgir com l'au fènix i han convertit un moment difícil en matèria primera d'una obra creativa excepcional. I, de fet, són aquests (els llibres, les pel·lícules en què ens identifiquem) els que es converteixen en els animals de companyia més fidels, els que ens refugien i ens acompanyen en l'apassionant aventura de tornar a començar.

El llibre de Bronnie Ware "The top five regrets of the dying" ens explica quins són els cinc penediments més freqüents de la gent quan és a punt de morir: no haver tingut el coratge de viure una vida autèntica per si mateixos, sinó la vida que els altres esperaven; haver treballat massa intensament; no haver expressat més els sentiments; no haver sabut mantenir prou contacte amb els amics, i no haver-se permès ser prou feliços. Penediments sincers d'uns quants a qui els agradaria tenir l'oportunitat de tornar a començar, però a qui ja se'ls ha fet tard. Com les lliçons de vida que ens dóna el professor Morrie Schwartz a "Els dimarts amb Morrie", quan ja només és això el que pot fer: transmetre el seu llegat vivencial a aquells a qui encara els pot servir de pauta.

I parlo de tornar a començar perquè cada dia 1 de gener és, simbòlicament, un nou inici. Sent de mena somiadora, encara ara m'imagino capaç d'escriure la meva pròpia carta als reis desitjant possibles i impossibles pel nou any que ens atrapa. I, de fet, amb tinta invisible la desdibuixo a la meva ment. En realitat, no tinc massa cosa a demanar. Potser ha de ser tan senzill com esperar quedar-me tal com estic (ho prometo, reis, he fet bon dat!): amb la meva salut i la dels meus i amb els meus animals de companyia màgics i únics. Ambiciosament, potser m'agradaria pensar que aquest 2014 construïrem entre tots un món millor on viuran els petits que han de venir que, em consta, en són uns quants. I, si més no, que, tots siguem capaços de reconstruir-nos ràpid i millor per oferir-los el millor dels regals: un espai (físic i emocional) on desenvolupar-se tan feliços com vulguin. Però, ja que, un any més (i gràcies que així sigui), ens toca tornar a començar des del dia 1, potser seria bo agafar Ware com a bon prescriptor i fer que cada dia compti. Així, quan un dia ho veiem tot a punt d'apagar-se, ens hi podrem posar còmodes i amb un somriure, conscients que hem fet tot el que volíem fer o, si més no, tan bé com sabíem fer-ho.